

Đinh Thu Hương

ĐÊM KHÔNG MÙA

Phan đốt thuốc, rít một hơi dài rồi đứng lặng đi ở ban công. Khuya, gió se sắt thổi ngang làm tàn lửa lóe lên đỏ rực, khói bay mờ mờ trong đêm như những mảnh sơn bị cắt vụn. Mấy ngày nay gió mùa, khế mưa khế nắng, khế nóng khế lạnh, thảo nào người nặng chình chịch, đầu ong ong như kim chích... dễ nổi nóng như một thằng điên (!).

Mười một giờ. Con phố phía dưới không còn một bóng người qua lại, chỉ còn thứ ánh sáng sáng vàng vàng đục đục của dây đèn cao áp chạy dài và tiếng lá rơi xào xạc. Đốt hết điếu thuốc, Phan quay vào định làm nốt cho xong bản thiết kế đang vẽ dở thì chuông điện thoại réo inh ỏi. Lưỡng lự, nhăn nhó, rồi cũng phải nhắc lên, kèm theo tiếng thở dài ngao ngán. Bên kia, giọng Sâm nhừa nhựa lạc giữa tiếng nhạc ầm ù: "... Em xin lỗi... nhưng em cần anh, Phan ạ... Em đang ở "SU"... anh đến ngay nhé!". Sâm cúp máy luôn, không cần biết Phan có đồng ý hay không. Anh giận dữ cúp máy xuống bàn, đã ngồi xuống và cầm bút chì lên tay song... không làm thế nào mà tập trung vẽ được, đành vát đó, lấy áo khoác và khép cửa ra đi. Sâm là gì của Phan nhỉ? Người yêu - không; là bạn - cũng không.

Giữa hai người là một mối quan hệ không tên, mối quan hệ ấy bây giờ đã - đang tồn tại như vẫn có. Nếu bảo là Phan yêu Sâm thì hông phải, bởi chả bao giờ Phan tỏ tình với Sâm hay âu yếm Sâm như những kẻ yêu nhau thường làm. Còn bảo Phan với Sâm chỉ là bạn thì đơn giản quá! Và Phan lại không chấp nhận một điều đơn giản như vậy!?... Không phải người yêu, không phải là bạn, vậy mà nửa đêm chỉ cần Sâm gọi một tiếng là Phan đi ngay. Kể cũng lạ (!).

"SU" là chỗ Phan hay chờ Sâm đến sau mỗi buổi chiều làm việc hay mỗi khi Sâm bảo: "Mình đi đâu đi anh Phan". Cả hai thường ngồi khuất trong một góc, xa hẳn sự ồn ào xung quanh và gặm nhấm công việc của nhau như những kẻ vô công rồi nghề thực thụ. Phan thích nhìn Sâm cười, nụ cười không có răng khểnh, cũng chẳng có má lúm đồng tiền, chỉ có cái đuôi mắt kéo dài như một đường thẳng, ngò ngộ. Còn Sâm kêu thích nhìn Phan nổi cáu, bởi khi Phan cáu giận nhìn đờ "đều" hơn những lúc bình thường (!). Thật là quá quái! (nhưng may là cũng chỉ mình Sâm nói thế, không thì...).

Khi Phan bước vào, anh thấy Sâm đang ngồi bên ly rượu. Một cái chai không để trên bàn, còn chai kia đã vơi đi quá nửa. Thỉnh thoảng, Sâm cũng theo Phan đi uống rượu nhưng không phải nhiều như thế này và khuya như lúc này. Phan lặng im ngồi nhìn. Anh không có ý định lên tiếng ngăn cản Sâm uống tiếp vì Phan biết tính Sâm, đừng nói có thể cô sẽ dừng lại, nói vào... chắc anh phải ngồi đợi cô tới sáng mất ...

Mười hai giờ. Trong quán chỉ còn lại hai người. Phan bảo: "Về thôi! Anh sẽ đưa em về!". Sâm đứng dậy, ngoan ngoãn theo Phan ra cửa. Anh cởi áo khoác choàng lên vai cô song khi định kéo tay Sâm về phía con đường nhà cô thì Sâm đứng sững lại, ôm mặt khóc nức nở.

Chả bao giờ Phan thấy Sâm khóc, uống rượu rồi khóc thì lại càng không. Anh thấy lúng túng, vụng về đưa tay lau mặt cho cô.

"Em không về đâu!... Cho em về nhà anh...". Sâm níu áo Phan quay trở ngược lại con đường. Tóc Sâm xõa xuống, dính bết vào khuôn mặt trắng nhợt. "Em say à Sâm?... Có chuyện gì để mai hãy nói. Giờ anh đưa em về nhé!". Sâm lắc đầu quày quặt, thều thào: "Về đâu?". Phan vẫn nhẹ nhàng: "Về nhà em". Đôi mắt Sâm mở to, nhìn Phan vô hồn: "Em làm gì còn nhà mà về... anh không tin em à?". Rồi cô lại khóc. Lần này thì Phan chịu thua. Chẳng biết là thua những giọt nước mắt hiếm hoi trên má Sâm hay thua những cảm xúc vừa cồn lên trong trái tim mình. Tự nhiên Phan thấy mắt mình xon xớt. Anh dìu cô đi ngược về phía nhà mình.

Phan lách cách khóa cửa rồi bảo Sâm: "Em ngủ đi! Anh phải làm xong bản vẽ này, sáng mai anh hải nộp rồi... Xong anh sẽ ngủ ở ghế". Giọng Sâm trở nên khàn khàn sau trận "mưa rào" lúc nãy, từng tiếng từng tiếng ào ào phát ra một cách khó khăn xen giữa những tiếng nấc: "Anh... không... hỏi... có... chuyện... gì à?". "Không. Thôi, ngủ đi!". "Anh... không giận... em chứ?". "Không. Nhưng anh hiểu... Thôi cố mà ngủ đi! Hỏi lắm quá!". Câu cuối Phan vờ gắt gỏng rồi quay nhanh sang phía khác, anh không muốn Sâm thấy anh đóng kịch một cách ngượng nghịu thế này!... Sâm im lặng thật!

Sâm nằm im. Cô không ngủ được dù đã tổng gằn hết hai chai rượu vào người.

Những việc đã qua, dẫu cố không nghĩ đến nhưng cuối cùng nó vẫn hiển hiện rõ ra trong đầu. "Ừ! Cũng chẳng thể chối bỏ hay xóa sạch được điều gì... Sự thật vẫn là sự thật mà...(!)". Sâm nghĩ thế và lồm cồm bò dậy.

"Anh làm xong chưa hả Phan?". Cô tìm thấy anh ở ngoài ban công, chiếc gạt tàn đã đầy ắp mẩu đầu lọc trong khi tách cà phê nhỏ vẫn đầy nguyên. Phan có thói quen hay uống cà phê đêm đầu có lúc chẳng cần đến nó anh vẫn thức chong chóng đến sáng. Nhà Phan không rộng nhưng ở một mình nên được toàn quyền sắp đặt mà không sợ ai khen trách phản đối. Sâm thích sự bài trí của Phan bởi nó mang cảm giác ấm áp, dễ chịu, không nực nội như những căn nhà tập thể khác và mê nhất là "chỗ uống cà phê đêm" - cái góc nhìn xuống dưới đường. Dưới ấy, phía xa xa có một cây dâu da, mùa này nở hoa trắng muốt, gió đưa mùi hương ngòn ngọt ấy vào đến tận bàn làm việc. Lãng mạn và thú vị không ngờ!

Sâm buồn buồn: "... Tối qua bố mẹ em cãi nhau một trận... có lẽ là lần cuối cùng... sáng nay, bố đi. Mẹ cũng xách va li đi, trước khi đi chỉ nói một câu: "Không bao giờ tao trở về cái nhà này". Em cũng nghĩ thế thật... em không sao, dù sao em cũng lớn rồi, nhưng còn Duy... nó còn nhỏ quá!... em đã gửi nó về bà nội, không gặp mẹ, chắc nó sẽ bình yên hơn...". Sâm lặng thinh một lúc rồi thở dài: "... Lúc đó em suy sụp thật sự... Em xin lỗi!". Phan lắc đầu: "Có gì mà cho với cả xin chứ... Em ngốc quá! Lần sau đừng như thế nữa nhé!". Phan chỉ nói đến đó rồi lại đốt thuốc. Đốm lửa nhỏ chốc chốc lại lóe lên trong đêm, chập chờn, chập chờn, cháy bập bùng như những cảm xúc trong lòng anh lúc này. Nhưng biết nói thế nào với Sâm đây, anh không muốn Sâm hiểu nhầm là anh thương hại cô, lại càng không muốn cô hiểu khác về anh như vẫn nghĩ. A, mà Sâm thường nghĩ về anh như thế nào, anh cũng đâu có biết, chỉ toàn nhìn thái độ của cô rồi đoán mò vậy thôi!

Nghĩ đó, Phan lại ngồi im. Mãi đến khi cái tàn lửa cháy vào sát ngón

tay nóng rực, cũng là khi Sâm cất tiếng hỏi một câu anh mới giật mình. "Sau chuyện này anh có khinh thường em không Phan?". "Em nói lắm nhằm gì vậy?... Hóa ra em nghĩ anh "lìu tù" như vậy sao?". Anh toan vờ xì mặt xuống, thấy Sâm luống cuống xin lỗi, anh lại cười: "Đúng là trẻ con!... Mới hai mươi tuổi đầu mà lúc nào cũng kêu mình là người lớn...". Trong đêm, Sâm cong môi... thật hiền. Gió se se lạnh, trời lắt rắc mấy hạt mưa, bay cả vào chỗ hai người ngồi. Phan giơ tay nhìn đồng hồ. Đã ba giờ rưỡi sáng. Dưới đường, bắt đầu có tiếng xe lao qua lao lại, mùi hương dâu da xoan theo gió bay đến ngan ngát cả căn phòng. Phan dụi mắt thuốc đang hút dở vào gạt tàn, đứng lên, kéo tay Sâm giữ chặt trong tay mình, anh bảo: "Đừng suy nghĩ nhiều nữa em ạ!... Từ ngày mai, anh sẽ chăm lo cho em đến hết cuộc đời... Anh hứa đấy!... giờ thì ngủ đi, anh còn phải làm việc. Ngủ ngon nhé!".

Đánh máy: Nguyễn Chí Hải
Nguồn: VNthuguan - Thư viện Online
Tập truyện ngắn nhiều tác giả
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 5 tháng 6 năm 2006